

а колкото за князътъ, — той не бива явно и строго да се осажда, защото това ще породи соблазнъ, смущение...

Асѣнь.

И какъ оште! Народътъ почита и искрено обича Петра.

Драгомиръ.

За князътъ стига едно братско изобличение и мѣмрение, царю.

Асѣнь (повеселява).

Колко ми успокоявашъ сърцето, Драгомире! Но това мѣмрение не ще ли накара Петра оште пѣ-скрито и пѣ-рѣшительно да върши работата?

Драгомиръ (мисли).

А за пѣ-голѣмо предпазване, може, по причина на нѣ-коя важна и полезна за царството работа, Петъръ да се прати въ нѣ-коя далечна областъ и тамъ да се задържава. Това никому не ще се покаже лошево, а пѣ-къ и князътъ не ще бѣ-де опасенъ, особено като има добро пригледване.

Асѣнь.

Така, така да направимъ, Драгомире.

Драгомиръ.

Оште едно ми се вижда необходимо, царю честитий. Пратеникътъ трѣ-ба строго да се изпита, а пѣ-къ подъ ни-какъвъ начинъ да не се покрусва хубавото име на князътъ. Всичко трѣ-ба да се държи въ голѣма тайна, и князътъ трѣ-ба да бѣ-де чистъ предъ народътъ.

Асѣнь.

Да бѣ-де така, Драгомире. Но зашто Петъръ не е чистъ предъ мене и предъ Бога?